

„Snyder lenyűgöző regényében életteli módon egyesül
a fantasy és a romantika.” – *Publishers Weekly*

Magic Study

mágiatan

A *Poison Study*
– Méregtan
folytatása

fine
selection

MARIA V. SNYDER

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

M A R I A V . S N Y D E R

Magic Study

m á g i a t a n

STUDY 2.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

– **M**EGÉRKEZTÜNK – JELENTETTE BE ÍRISZ.
Körülnéztem. A dzsungel valósággal zsongott az élettől. Túlburjánzott, zöld bokrok állták el az utunkat, liánok lógtak lefelé a fák lombzatáról, fülemet betöltötte az esőerdei madarak szüntelen csivitelése és trillázása. Egész úton apró, szőrös teremtmények követték lépteinket a dzsungelen át, és most kíváncsian lestek ránk a hatalmas levelek mögötti rejtkehelyeikről.

– Mégis hová? – csodálkoztam, és gyors pillantást vetettem a három másik lányra. Vállat vontak, láthatóan ők is ugyanúgy összezavarodtak. A párás levegőben pamutruhájukat átázta a verejték. Saját fekete nadrágom és fehér ingem is nyirkos testemre tapadt. Elcsigázott minket a hosszú gyaloglás a keskeny esőerdei ösvényeken, hátunkon nehéz zsákkunkat cipelve, és borzalmasan viszkettünk a bőrünkön élősködő megnevezhetetlen rovaroktól.

– A Zaltanák falujába – válaszolta Írisz. – Nagy valószínűséggel a *te* otthonodba.

Szemügyre vettem a buja növényzetet, településnek azonban az égvilágon semmiféle jelét nem fedeztem fel. Délen tett utazásaink során valahányszor Írisz bejelentette, hogy megérkeztünk, általában egy kisebb város vagy falucska közepén álltunk, fából, kőből vagy téglából épített házak között, szántóföldekkel és tanyákkal körülvéve.

Az élénk színű öltözéket viselő helybéliek kedvesen üdvözöltek minket, finom ételekkel kínáltak, majd izgatott hangok és ínycsiklandó

illatok kavalkádjának közepette meghallgatták történetünket. Végül nagy sietséggel előszólitottak bizonyos családokat. A nagy izgalom és fecsegés forgatagában pedig kis csapatunkból az egyik gyermek, aki korábban az árvaházban lakott, északon, újra rátalált a családjára, aminek addig még a létezéséről sem tudott.

Így csapatunk létszáma folyamatosan csökkent, miközben egyre beljebb utaztunk Szítia délvídekére. Hamarosan messze magunk mögött tudhattuk a hideg északot, most pedig kis híján megfulladtunk a gőzölgő, párás dzsungelben, és városnak még csak nyomát sem láttuk sehhol.

– Falut mondtál? – hitetlenkedtem.

Írisz felsóhajtott. Pár fekete hajtincs kiszabadult szoros kontyából, arcának szigorúsága nem igazán illet smaragdzöld szemének derűs csillogásához.

– Yelena, tudod, hogy a látszat gyakran csal. Az elméddel láss, ne az érzékeiddel! – intett.

Nyirkos tenyeremmel végigsimítottam a botom felszínén, a fa simaságára összpontosítottam. Kiürült az elmém, egyszerre elhalványult az esőerdő zsongása, amikor kiterjesztettem az elmémet. Lelki szemeim láttára együtt csúsztam az aljnövényzetben egy kígyóval, némi napfényt keresgélve. Egy hosszú lábú állattal vágtam keresztül az ágakon, mégpedig olyan játszi könnyedséggel, mintha csak repültünk volna.

Azután, odafenn a magasban, emberekkel mozogtam együtt a fák lombjai között. Elméjük nyitva volt, és teljesen nyugodt, éppen a vacsoralehetőségeket fontolgatták, és a városból származó híreket vitatták meg. Egy elmében viszont aggodalmak keringtek az dzsungelből érkező zajok miatt. Valami nincs rendjén. Idegen jár odalenn. Talán veszély. *Ki férközött a fejembe?*

Hirtelen visszatértem önmagamba. Írisz rosszalló tekintettel meredt rám.

– A fák lombjai között laknak? – kérdeztem.

Írisz bólintott.

– De emlékezz, Yelena... Csak mert valakinek az elméje nyitva áll a kutakodásod előtt, még nem jelenti azt, hogy szabadon vájkálhatsz a legmélyebb gondolatai között. Megszegted a mágusok Etikái kódexét.

Keményen csattantak a szavai; egy mesterfokozatú mágus korholta a tanítványát.

– Bocsánat – szabadkoztam.

Írisz megrázta a fejét.

– Mindig elfelejtem, hogy még tanulsz. El kell jutnunk a Fellegvárba, hogy mielőbb elkezdhessük a kiképzésedet, ám attól tartok, hogy ez a látogatás bele fog telni némi időbe.

– Miért?

– Nem hagyhatlak a családod körében, mint a többi gyermeket, és kegyetlenség lenne, ha túl hamar szakítanálak el tőlük.

Abban a pillanatban egy harsány hang kiáltott fölöttünk:

– *Venettaden!*

Írisz védekezőn fellendítette a karját, és mormolt valamit, de az izmaim már megdermedtek, mielőtt elháríthattam volna a varázslatot, ami körülvett minket. Képtelen voltam megmozdulni. Egy pillanatra eluralkodott rajtam a kétségbeesés, majd sikerült nyugalmat kényszerítenem az elmémre. Megpróbáltam felépíteni egy védelmi falat a gondolataim köré, a mágia azonban, ami foglyul ejtett, éppen olyan gyorsan ledöntötte az elmém tégláit, mint ahogyan egymásra raktam őket.

Íriszre viszont láthatóan nem volt hatással. Felkiáltott a lombok közé.

– A Zaltanak barátai vagyunk. Írisz a nevem. Az Ékkőrözsa klán leánya vagyok, Negyedik Mágus a Tanácsban.

Egy újabb idegen szó visszhangzott a fák közül. Remegett a lábam, amint a varázslat egyik pillanatról a másikra elengedett, majd a földre hullva vártam, hogy elmúljon a gyengeség. Az ikrek, Gracéna és Nár-cisz együtt rogytak össze, panaszos nyögéssel. Maya a lábát dörzsölgette.

– Miért jöttél hozzánk, Írisz, Ékkőrözsa klán leánya? – kérdezte odafenn a hang.

– Úgy hiszem, hogy megtaláltam az elveszett leányotokat – felelte Írisz.

Egy kötélletra ereszkedett le az ágak között.

– Indulás, lányok! – szólt Írisz. – Tessék, Yelena, tartsd az alját, amíg felmászunk.

Hirtelen belém nyilallt egy gyerekes, duzzogó gondolat, hogy ki tartja majd a létrát nekem. Írisz ingerült hangja dorgált a saját fejemben. *Yelena, hiszen egész könnyedén fel tudsz kapaszkodni a fákra. Talán inkább fel kellene vonatnom a létrát, amikor rád kerül a sor, hogy felmássz, elvégre akár a magad kötelével és kampójával is feljuthatnál.*

Természetesen igaza volt. A fák lombjai között rejtőztem el az ellenségeim elől Ixiában, bár nem számíthattam a létra kényelmére. Még mostanában is élvezettel tettem néha „sétákat” a fákon, hogy megőrizzem és fejlesszem a képességeimet.

Írisz rám mosolygott. *Talán a véredben van.*

Kényelmetlen feszültség szorította össze a gyomromat, amikor eszembe jutott Mogkan. Azt mondta, hogy meg vagyok átkozva a Zaltanák vérvonalával. Semmi okom nem volt rá, hogy bízzak az immár halott déli mágus szavaiban, és mostanáig kerültem is a témát, nem tettem fel kérdéseket Írisznek a Zaltana klánról. Nem akartam túlságosan is beleélni magam a halovány reménybe, hogy a családjukhoz tartozom. Mogkan talán még haldokolva is képes lett volna egy utolsó csúfos játékot űzni velem.

Mogkan és Brazell tábornok fia, Reyad rabolt el engem több mint harminc másik gyerekkel együtt Szítiából. Évente átlagosan két fiút és lányt hoztak északra, Brazell „árvaházába”, Ixia távoli territóriumába, hogy felhasználják őket elvetemült céljaikra. Minden gyermekben ott élt a lehetőség, hogy mágussá váljon, mert olyan nevezetes családokba születtek, ahol az emberek ereiben erőteljes mágia csörgedezik.

Írisz elmagyarázta nekem, hogy a varázserő tulajdonképpen különleges ajándék, és minden klánból többnyire csupán egy maroknyi mágus származhat.

– Természetesen minél több mágus fordul elő egy családban – magyarázta Írisz –, annál nagyobb az eshetősége, hogy a következő generációban több is akad. Mogkan nagy kockázatot vállalt, amikor egészen fiatal gyermekeket rabolt el: a varázserő nem mutatkozik meg, amíg a gyermek el nem éri a teljes érettséget.

– Miért volt több a lány, mint a fiú? – kérdeztem.

– Mágusainknak csak egyharmada férfi, és közülük is egyedül Igazvér Báin ért el mesterfokozatot.

Igyekeztem szilárdan tartani a lombok közül lelógó kötélletrát, és hirtelen felmerült bennem a kérdés, vajon a Zaltanák közül hányan rendelkeznek varázserővel. Mellettem a három lány szépen betúrte szoknyája szélét az övébe. Írisz segített Mayának felkapaszkodni az első fokra, majd utána Gracéna és Nárcisz következett.

Amikor átkeltünk a határon Szítia felé, a lányok egy pillanatig sem haboztak, azon nyomban lecserélték északi egyenruhájukat a déli nők világos, színpompás pamutruhájára. A fiúk is egyszerű pamutnadrágot és tunikát húztak katonai zubbonyuk helyett, én viszont ragaszkodtam ételkóstolói uniformisomhoz, mígnem már olyan elviselhetetlenné vált a hőség és a pára, hogy kénytelen voltam beszerezni egy fiúknak való inget és nadrágot.

Miután Írisznek nyoma veszett a zöld lombok között, feltettem lábamat az alsó lépcsőfokra. Úgy éreztem, mintha fel volna dagadva a víztől, és lehúzna magával a mélybe. A vonakodás erősen kapaszkodott a lábamba, miközben egyre feljebb vonszoltam magam a létrán. A levegőben egyszer csak megtorpantam. Mi lesz, ha ezek az emberek nem tartanak rám igényt? Ha nem hiszik el, hogy én vagyok a rég elveszett leányuk? Mi lesz, ha már túlságosan öreg vagyok, hogy érdemes legyen foglalkozniuk velem?

Az összes gyereket, aki mostanra már megtalálta az otthonát, tárt karokkal fogadták. Hét és tizenhárom év közötti lányok és fiúk voltak, és csupán néhány éve szakították el őket a családjuktól. A fizikai hasonlóság, a koruk és még a nevük is megkönnyítette az elhelyezésüket. Most már csak négyen maradtunk. Az ikrek, Gracéna és Nárcisz tizenhárom évesek voltak. A tizenkét éves Maya volt a legfiatalabb a csapatunkban, míg én, a magam húsz évével, a legidősebbnek számítottam.

Írisz szerint a Zaltanák tizennégy évvel ezelőtt elveszítettek egy hatéves kislányt. Tizennégy év nagyon hosszú idő. Nem voltam gyermek többé.

Mégis én voltam a legidősebb lány, aki épen és egészségesen túlélte Brazell mesterkedéseit. Amikor a többi elrabolt gyermek elérte a serdülőkort, sorra megkínózták őket, ha valaki mágikus erő birtokában volt, hogy a lelküket Mogkan és Reyad kezébe adják. Mogkan saját mágiájának megerősítésére használta fel az immár tudat nélküli foglyok

varázserejét, és a gyermekekből nem maradt más, csupán lélektelen porhüvely.

Íriszre hárult a súlyos teher, hogy értesítse a szerencsétlenül járt gyermekek családját, engem azonban gyötört némi bűntudat, amiért egyedül én éltem túl Mogkan erőfeszítéseit, hogy rabul ejtse a lelkemet. Ám a küzdelem tőlem is nagy árat követelt.

Amint küzdelmes ixiái napjaimon töprengtem, egyszerre Valekra terelődtek a gondolataim. Sajgó fájdalommal vágyódott utána a szívem. Karomat a létrába akasztva megérintettem a pillangót mintázó medált, amit nekem faragott. Talán sikerül megtalálnom a módját, hogy visszatérhesek Ixiába. Elvégre a testemben lakozó mágia már nem lánghol fel léptenyomon, irányíthatatlan erővel, és bizony sokkal szívesebben élnék vele, mint holmi vadidegen, fákon lakó déli népség között. Még a Szítia név is rossz ízt hagyott a számban, mint valamiféle ragacsos, avas szirup.

– Yelena, gyere már! – kiáltott le hozzám Írisz. – Rád várunk.

Nagyot nyeltem hát, végighúztam a kezemet hosszú fonatomon, lesimítva fekete hajamat, és kihúzgáltam azt a pár indát, ami útközben beleakadt. A dzsungelben tett hosszú gyalogtúra ellenére sem voltam igazán kimerült. Bár a legtöbb ixiainál alacsonyabbnak számítottam a százhatvan centis magasságommal, lesoványodott és meggyötört testem igencsak izmossá fejlődött az elmúlt évben. A különbséget az életkörülményeim jelentették. Óriásit lendített a helyzetemen, amikor a várbörtön éhezéséből kikerülve Ambrosius parancsnok hivatalos ételkóstoló-jává váltam, határozottan a fizikai állapotom javára szolgált, jóllehet nem mondhatom el ugyanezt a mentális egészségről.

Megráztam a fejemet, elkergetve a nyomasztó gondolataimat, és a közvetlen környezetemre próbáltam inkább összpontosítani. Felmásztam a létra hátralévő fokain, arra számítottam, hogy egy széles faágra vagy emelvényre bukkanok ki, ám helyett egy szobába érkeztem.

Ámultan néztem körbe. A helyiség falait és mennyezetét kötéllel egymáshoz erősített faágak alkották. A réseken beszűrődtek a nap sugarai. Csomókba kötött, vékony gallyakból formált székeket láttam, levelekből készített párnákkal. A kis szobában mindössze négy ülőalkalmatosság fért el.

– Ez volna a lány? – kérdezte egy magas férfi Írisztől. Pamuttunikája és rövid szárú nadrágja éppen olyan színű volt, mint a fa levelei. Zöld zselét fésült a hajába, és bőrének fedetlen részeit is bekente vele. Vállán egy ij és egy nyílvezzőkkel teli tegez lógott. Feltételeztem, hogy csakis az őr lehet. De miért van szüksége fegyverre, ha az imént megdermesztett minket a mágiájával? Ugyanakkor Írisz könnyedén elhárította azt a varázslatot. Vajon egy nyílvezzőt is képes lenne eltéríteni?

– Igen – válaszolta Írisz a férfinak.

– Hallottuk ám a piacon keringő szóbeszédeket, és kíváncsian vártuk, hogy meglátogatsz-e minket, Negyedik Mágus. Várjatok itt, kérlek! – mondta az őr. – Hívom a tanácsost.

Írisz fáradtan leroskadt az egyik székbe, míg a lányok felderítették a helyiséget, és izgatottan felkiáltottak az egyetlen kis ablakból eléjük táruuló látványt csodálva. Idegesen járkáltam a szűk kis szobában. Első pillantásra úgy tűnt, mintha az őr a falon keresztül távozott volna, miután azonban alaposabban is körülnéztem, felfedeztem egy keskeny rést, ami egy ugyancsak faágakból készített hídra vezetett ki.

– Ül le! – szólt rám Írisz. – Lazíts egy kicsit! Itt biztonságban vagy.

– Még a szívélyes fogadtatás ellenére is? – vágtam vissza.

– Csak a szokásos eljárás. Rendkívül ritkán fordulnak meg errefelé kíséret nélkül érkező látogatók. A dzsungel ragadozói miatt a legtöbb utazó felfogad egy Zaltana vezetőt. Feszült és védekező vagy, amióta csak közöltem veled, hogy a Zaltana klán faluja felé vesszük az irányt.

Írisz a lábamra mutatott.

– Harci állásban vagy, támadásra készen. Ezek az emberek a családtagjaid. Ugyan miért akarnának bántani téged?

Hirtelen ráébredtem, hogy időközben előhúztam a fegyveremet a hátamról, és harcra készen szorítottam a markomban. Erőt vettem magamon, és igyekeztem lazítani a tartásomon.

– Sajnálom. – Visszacúsztattam a fegyverem, egy jó másfél méteres fabotot, a hátizsákom oldalán elhelyezett tokjába.

Az ismeretlentől való félelem ideges feszültséggel töltött el. Amióta csak az eszemet tudtam, mindig azt mesélték nekem Ixiában, hogy az összes családtagom halott. Örökre elveszítettem őket. Mégis gyakran

álmodtam arról, hogy egyszer találok magamnak egy családot, ahol szeretnek, és törődnek is velem. Csupán akkor hagytam fel ezzel a vágyálommal, amikor Mogkan és Reyad kísérleteinek szenvedő alanya lettem, és miután rátaláltam Valekra, már nem is éreztem szükségét egy családnak.

– Nem igaz, Yelena – szölt Írisz hangosan. – A családod segíteni fog felfedezni, ki vagy valójában, és miért. Sokkal nagyobb szükség van rájuk, mintsem gondolnád.

– Mintha az előbb azt mondtad volna, hogy sérti az Etikai kódexet a mások fejében való turkálás! – Felháborított, hogy csak úgy betolakodott a legmélyebb gondolataimba.

– Szoros kapcsolatban állunk: én a tanárod vagyok, te pedig a tanítványom. Amikor elfogadtál mentorodnak, szabad utat nyitottál előttem az elmédhez. Könnyebb volna elterelni egy zuhatagot, mint megtörni a közöttünk létező kapcsolatot.

– Nem emlékszem rá, hogy bármiféle utat nyitottam volna – morogtam.

– Ha tudatos erőfeszítés szükségeltetne a kapcsolat megteremtéséhez, meg sem történt volna. – Írisz egy kis ideig az arcomat fürkészte. – Nekem adtad a bizalmadat és a hűségedet. Csakis ennyi kellett a kötetlenséghez. Bár eszem ágában sincs kikutatni a legmélyebb gondolataidat és emlékeidet, egészen könnyedén olvasok a felszínre törő érzelmeidben.

Már éppen szóra nyitottam a számat, hogy visszavágjak, amikor visszatért a zöld hajú ő.

– Kövessetek! – mondta.

Nekivágtunk a kacskaringós útnak a fák lombjai között. Folyosók és hidak kötötték össze az egymás után következő helyiségeket, magasan a föld fölött. Odalentről még csak nyomát sem láttuk ezeknek a labirintusként összekapcsolódó lakhelyeknek. Egyetlen lélekkel sem találkozunk, amint megkerültük a hálószobákat, és áthaladtunk a nappali helyiségeken. A szobákba pillantva láthattam, hogy az esőerdőben található tárgyakkal díszítették őket. A lakók művészi módon alkottak ízléses faliszőnyegeket, könyvborítókat, dobozokat és szobrokat a kókuszhéjakból, diófélékből, bogyókból, fűszálakból, gallyakból és levelekből.

Valaki még egy teljesen élethű szobrocskát is készített fehér és fekete kövek összeragasztásával az egyik hosszú farkú, esőerdei teremtményről.

– Írisz – szoltam a szoborra mutatva. – Azok ott milyen állatok?

– Valmurok. Rendkívül intelligens és játékos lények. Több millió él a dzsungelben. Ráadásul nagyon kíváncsiak is. Emlékszel még, hogyan kémkedtek utánunk a fák tetejéről?

Bólintottam, amint eszembe jutottak a kis teremtmények, amik sohasem maradtak nyugton, hogy jól szemügyre vehessem őket. Több szobában is felfedeztem állatokat ábrázoló, más színezetű kövekből készített szobrokat. Gombócot éreztem a torkomban, amikor Valekra és az apró állatokra gondoltam, amiket szikladarabokból szokott farigcsálni. Tudtam, hogy nagyra értékelné ezeknek a szobrocskáknak a művészi szépségét. Talán küldhetnék neki egyet.

Sejtelmem sem volt, vajon mikor láthatom újra. A Parancsnok Szítiába száműzött, amikor a tudomására jutott, hogy mágikus erővel rendelkezem. Ha most visszatérnék Ixiába, rögtön életbe lépne Ambrosius parancsnok kivégzési parancsa, azt viszont nem tiltotta meg, hogy kapcsolatban maradjak ixiái barátaimmal.

Hamarosan kiderül, miért nem találkoztunk senkivel a falun keresztül vezető úton. Egy nagy közösségi terembe érkeztünk, ahol körülbelül kétszázan gyűltek össze. A jelek szerint a falu összes lakója jelen volt. Emberek töltötték meg a faragott padokat a kőből rakott hatalmas tűzhely körül. Azon nyomban elcsitult a beszélgetés, amint beléptünk a terembe. Minden szem rám tapadt. Tetőtől talpig libabőrös lettem. Úgy éreztem, mintha a legapróbb részletekig szemügyre vennék az arcomat, ruhámat és sárborította csizmámat. Az arckifejezésükből ítélve nem igazán feleltem meg az elvárásaiknak. Ellenálltam a vágynak, hogy Írisz háta mögé rejtőzzek. Szívből bántam már, hogy nem kérdezősködtem többet Írisztől a Zaltana klánról.

Végül egy idősebb férfi lépett előre.

– Kakaó Baval vagyok. A Zaltana család rangidős tanácsosa. Te vagy Liana Yelena, a Zaltana klán elveszett leánya?

Haboztam a válasszal. Olyan hivatalosan csengett ez a megszólítás, olyan sok jelentőséget hordozott, és olyan hihetetlenül idegen volt.

– Yelena a nevem – feleltem.

Egy nálam néhány évvel idősebb fiatalember vágott utat magának a tömegben keresztül. A tanácsos mellett állt meg. Erősen hunyorgott, jádezöld tekintete az enyémbe fúródott. Gyűlölet és viszolygás tükröződött az arcán. Mágia finom érintése borzongatta meg a testemet.

– A lány gyilkos! – kiáltotta. – Csak úgy bűzlik a kiontott vértől.

2.

AZ ÖSSZESEREGLETT ZALTANÁK egy emberként hördültek fel. Az im-
már ellenséges arcokon iszonyat és felháborodás tükröződött. Írisz
háta mögé rejtőztem abban a reményben, hogy megmenekülhetek a
megannyi szúrós tekintettől.

– Leif, mindenben csak a drámát keresed! – figyelmeztette Írisz a fi-
atalembert. – Yelenának nehéz élete volt. Ne ítélkezz olyasmi fölött,
amit nem ismersz!

Leif meghunyászkodott Írisz lesújtó tekintete alatt.

– Én is vértől bűzlök, vagy nem? – kérdezte.

– De te vagy a Negyedik Mágus – válaszolta Leif.

– Így hát tudod jól, mit tettem, és miért. Ha javasolhatom, tudd meg,
mi mindenben ment keresztül a húgod Ixiában, mielőtt vádaskodnál!

Leif előreszegezte az állát. Nyakán megfeszültek az izmok, ahogyan
inkább visszanyelte a csípős választ. Megkockáztattam még egy gyors
pillantást körbe a teremben. Most már töprengő, aggodalmas, sőt, fé-
lénk arcok vettek körül. A nők ujjatlan ruhát viseltek, vagy szoknyát,
rövid ujjú, színes, virágmintás blúzzal. Ruhájuk szegélye a térdükig ért.
A klán férfi tagjai világos színű tunikát és dísztelen nadrágot hordtak.
A Zaltanák mezítláb jártak, többségük karcsú testalkatú volt, bőrük
bronzbarna színben ragyogott.

Hirtelen belém hasított Írisz szavainak jelentősége. Megragadtam a
karját. *Bátyám? Van egy bátyám?*

Mentorom ajka féldoldalas mosolyra görbült. *Igen. Bátyád. Az egyetlen testvéred. Korábban is tudomást szerezhettél volna róla, ha nem váltasz folyton témát, ahányszor csak a Zaltana klánról próbáltam mesélni neked.*

Csodás. Ilyen az én szerencsém. Már azt hittem, hogy Ixiával együtt a gondjaimat is magam mögött hagytam. Ugyan miért is vagyok úgy meglepődve? Míg az összes többi szítiai a földön épült falvakban él, az én családom fákön lakik. Szemügyre vettem a bátyámat, hátha sikerül felfedeznem némi hasonlóságot. Zömök, izmos testfelépítésével és szögletes arcával kitűnt a karcsúbb klántagok közül. Csak fekete haja és zöld szeme hasonlított az enyémmre.

A következő kényelmetlen pillanatokban azt kívántam, bárcsak ismernék egy láthatatlanná tévő bűbájt, és az eszembe véstem, hogy később megkérdezzem Íriszt, vajon létezik-e ilyesmi.

Egy idősebb, hozzám hasonló termetű asszony jött felénk. Menet közben lesújtó tekintetet vetett Leifre, aki leszegte a fejét. Az idegen szó nélkül a karjába zárt. Riadtan összereztem egy pillanatra. Az asszony haja orgonaillatot árasztott.

– Tizennégy éve várom már ezt a napot! – szólt lelkesen, és egyre szorosabban ölelt. – Mennyire vágytam karomba zárni a kislányom!

Szavai hirtelen visszarepítettek az időben, újra hatéves kisgyermek lettem. Az asszony köré fontam a karom, és potyogni kezdtek a könynyeim. Az édesanya nélkül töltött tizennégy év elhitette velem, hogy közömbös tudok maradni, amikor végre találkozom vele. Amíg dél felé tartottam, úgy képzeltem, hogy egyszerre leszek kíváncsi és közönyös. *Igazán örülök, hogy megismerhettelek, de most már mielőbb oda kell ér-nünk a Fellegvárba.* De szánsalmasan felkészületlenül ért az erős érzések áradata, amittől egész testem rázkódott. Úgy kapaszkodtam belé, mint-ha egyedül ő tarthatna vissza attól, hogy megfulladjak.

A távolból Kakaó Bavol hangját hallottam.

– Mindenki térjen vissza a munkájához! A Negyedik Mágus a vendégünk. Ma este igazi lakomában legyen részünk! Szirom, készítsd elő a vendégszobákat! Őt ágyra lesz szükségünk.

A közösségi termet betöltő hangok moraja lassacskán elhalkult. A helyiség már majdnem üres volt, amikor az asszony – az anyám – végül kiengedett a szorításából. Még mindig nehezen tudtam ovális arcát

az „édesanya” címmel társítani. Talán nem is ez a nő az igazi anyám. Ha pedig mégis, van még egyáltalán jogom az anyámnak szólítani a sok távol töltött év után?

– Édesapád el lesz ragadtatva – mondta. Kisimított egy fekete hajtincset az arcából. Ősz hajszálak tarkították hosszú, fonott copfjait, halványzöld szemében visszafojtott könnyek csillogtak.

– Honnan tudod? – kérdeztem. – Még az is lehet, hogy nem én vagyok...

– Lelked tökéletesen kitölti az űrt a szívemben. Semmi kétségem, hogy a lányom vagy. Remélem, hogy „anyának” fogsz szólítani, de ha nem megy, hívhatsz Perlának is.

Megtöröltem az arcomat a zsebkendővel, amit Írisz nyomott a kezembe. Körbepillantottam, tekintetem az apámat kereste. *Apá*. Még egy újabb szó, ami csekély, megmaradt méltóságom utolsó darabkáinak lerombolásával fenyegetett.

– Apád nincs itthon, mintákat gyűjt a dzsungelben – közölte Perla, mintha olvasna a fejemben. – Amint eljut hozzá a hír, azon nyomban visszajön.

Elfordította a fejét. Követtem a pillantását, és észrevettem, hogy Leif ott áll a közelünkben; karját összefonta a mellkasán, két kezét ökolbe szorította.

– A bátyáddal már találkoztál. Ne csak állj ott, Leif! Gyere, és üdvözlödj illendően a húgodat!

– Nem bírom a bűzét – morogta Leif, majd hátat fordított nekünk, és peckesen elmasírozott.

– Ne törődj velem! – mondta anyám. – Túlságosan érzékeny. Nehezen birkózott meg az eltűnéssel. Erős mágiával áldotta meg a sors, de az ereje... – Szünetet tartott. – Egyedi. Érzékeli, hol volt egy adott személy, és mit tett. A Tanács a bátyádat szokta felkérni a bűntények, viták megoldására, és annak megítélésére, hogy valaki bűnös-e, vagy sem. – Megrázta a fejét. – A varázserejű Zaltának többnyire rendkívüli képességekkel rendelkezik. Veled mi a helyzet, Yelena? Érzem, hogy egész lényedet átjárja a mágia. – Röpke mosoly futott át az arcán. – Nekem csupán ez a képességem. Mi a te különleges tehetséged?

Segélykérő pillantást vetettem Íriszre.

– Yelenából kikényszerítették a mágiát, és az ereje mostanáig irányítatlanul lángolt. Így hát még fel kell derítenünk, milyen különleges adottsága van.

Anyám hirtelen elsápadt.

– Kikényszerítették?

Vigasztalón megérintettem a karját.

– Nincs semmi baj.

Perla az ajkába harapott.

– Akár még el is emésztheti? – kérdezte Íriszt.

– Nem. A szárnyaim alá vettem. Bizonyos mértékig már tudja uralni az erejét, de el kell kísérnie a Máguserődbe, hogy többet taníthassak neki a mágiáról.

Anyám hevesen megragadta a karomat.

– *Mindent* el kell mesélned, ami azóta történt veled, hogy elrabol-
tak tőlünk.

– Én... – Egyszerre úgy éreztem, mintha csapdába estem volna. Ösz-
szeszorult a torkom.

Kakaó Baval sietett a segítségemre.

– Nagy megtiszteltetés a Zaltanáknak, hogy közülünk választottál tanítványt magadnak, Negyedik Mágus. Engedelmeddel elkísérnélek kis csapatoddal együtt a szobáitokhoz, hogy felfrissülhessetek, és kipihen-
hessétek magatokat a lakoma előtt.

Elöntött a megkönnyebbülés hulláma, bár anyám állának határozott vonala figyelmeztetett, hogy még korántsem végeztünk. Még erősebben szorította a karomat, amikor Írisz és a három lány Kakaó Baval vezetésével elindult a vendégszobák irányába.

– Perla, rengeteg időt tölthetsz még a lányoddal – emlékeztette Baval. – Hiszen már itthon van.

Anyám eleresztette a karomat, majd hátralépett.

– Este találkozunk. Megkérem Mogyit, az unokatestvéredet, hogy adjon kölcsön neked valamilyen tisztességes ruhát a lakomára.

Úton a vendégszobák felé széles mosoly terült el az arcomon. Az anyámnak még a mai nap viharos eseményei ellenére is szemet szűrte az öltözékem.

Az esti lakoma békés vacsoraként kezdődött, hamarosan azonban féktelen ünneplésbe csapott át, jóllehet valószínűleg megsértettem a vendéglátóimat, amikor az összes gyümölcstálat és fűszerezett, hideg húst előkóstoltam, mérgeket keresve, mielőtt egy falatot is lenyeltem volna. A szokás nagy úr.

Az éjjeli levegőt betöltötte az égő citronella és az ázott föld illata. Vacsora után pár Zaltana előkapta bambuszából és spárgából készült hangszerét, néhányan tánra perdültek, mások énekeltek a muzsika dallamára. Egész idő alatt kecses, bundás valmurok hintáztak a mennyezeti gerendákon, és asztról asztrára szökelltek. Több unokatestvérem háziállatként tartotta őket, vállukon és fejükön fekete, fehér, narancs és barna szőrgombócok ültek. Más valmurok a sarkokban bukfenceztek, vagy éppen finomságokat csentek az asztalokról. Maya és az ikrek jót szórakoztak az apró állatok hosszú farkú bohóckodásán. Gracéna megpróbált rávenni egy parányi, aranybarna jószágot, hogy a kezéből falatozzon.

Anyám mellett ült. Leif nem jött el a lakomára. Halványsárga, lila liliommintával díszített ruhát viseltem, amit Mogyi adott kölcsön. Kizárólag azért vettem fel az utálatos holmit, hogy Perla kedvére tegyek.

Hálát adtam az égnek, amiért Ari és Janco, két ixiai katonabarátom nincs jelen a vacsorán. Biztosra vettem, hogy fetrengenének a nevetéstől, ha látnák, milyen csicsás gúnyában feszítek. De, jaj, mennyire hiányoztak! Meggondoltam magam, és mégis azt kívántam, bárcsak velem volnának: megérné a megaláztatást, hogy láthassam Janco szemében a pajkos csillogást.

– Néhány nap múlva indulnunk kell – mondta Írisz Bavolnak, túlharsogva a hangok és a zene zaját. A bejelentése hangulatromboló morgást váltott ki a körülöttünk ülőkből.

– Miért kell máris távoznod? – kérdezte anyám. Homlokára mély ráncokat véselt az elkeseredés.

– A többi lányt is haza kell még vinnem, és túl sokáig maradtam távol a Fellegvártól és az erődttől.

A fáradt szomorúság Írisz hangjában eszembe juttatta, hogy már csaknem egy teljes éve nem látta a saját családját. A sok bujkálás és kémkedés Ixia Territóriumában nagyon kimerítette.

Az asztalunk körül egy ideig néma csend uralkodott. Azután anyám hirtelen felderült.

– Yelenát nyugodtan nálunk hagyhatod, amíg a lányokat hazaviszed.

– Kitérőt kellene tennie, ha visszajönne Yelenáért – szólt közbe Ka-
kaó Baval.

Anyám homlokráncolva meredt rá. Láttam a szemén, amint a gondolatai egymást kergetik.

– Aha! Leif elvihetné Yelenát a Fellegvárba, úgylis dolga van két hét múlva az Első Mágussal.

Érzelmek valóságos vihara öntötte el a szívemet. Maradni akartam, de félelem töltött el a gondolatra, hogy elválasztanak Írisztől. Ezek az emberek a családom tagjai voltak, mégis idegennek éreztem őket. Akaratlanul is óvatos voltam; ez még Ixiában vált a lényem részévé. Leif társaságában utazni éppolyan kevésbé tűnt csábító gondolatnak, mint még reggel ízesített bort inni.

Mielőtt bárki is beleegyezhetett vagy ellenkezhetett volna, anyám leszögezte:

– Igen. Ez így jó lesz. – Azzal le is zárta az ügyet.

Másnap reggel kisebb pánikroham tört rám, amikor Írisz felvette a hátizsákját.

– Ne hagyj itt egyedül! – kérleltem.

– Nem leszel egyedül. Legalább harmincöt unokatestvért, nagynénit és nagybácsit számoltam össze tegnap este – válaszolta nevetve. – Egyébként is, több időt kell töltened a családdoddal. Meg kellene tanulnod bízni bennük. A Máguserődben találkozunk. A Fellegvárban talá-
lod. Addig is gyakorold tovább az uralmat a benned lakó mágia fölött!

– Igenis!

Maya szorosán megölelt.

– Olyan mulatságos a családod! Remélem, hogy az enyém is fákön lakik – tréfálkozott.

– Igyekszem valamikor hamarosan meglátogatni téged – ígértem, megigazítva a hajfonatait.

– Maya talán már az idei hűvös évszakban a Fellegvár iskolájában fog tanulni, ha sikerül kapcsolatot teremtenie a forrással – közölte Írisz.

– Az nagyszerű lenne! – kiáltott fel örömeiben Maya. Az ikrek is gyorsan megöleltek.

– Sok szerencsét! – búcsúzott Gracéna vidám mosollyal. – Szükséged lesz rá.

Lekísértem őket a kötélletrán a dzsungel hűvösebb talajára, hogy búcsút vegyek tőlük. Figyeltem Íriszt és a lányokat, amint utat törnek maguknak a sűrű indákkal övezett ösvényen, és egészen addig követtem őket a tekintetemmel, amíg el nem tűntek a szemem elől. A távollétükben úgy éreztem, mintha a testem papírvékony volna, és egy enyhe szellő is cafatokra tudná szaggatni.

Még nem volt kedvem visszatérni a magasba, így hát szemügyre vettem a környezetemet. A dzsungel lombozata semmi jelét nem mutatta a Zaltanak falujának, és a sűrű növényzet miatt egyik irányban sem láthattam messzire. Halk vízcsobogást hallottam a közelből, habár a rovarok zajosan zümmögtek körülöttem. Nem tudtam azonban átverekedni magam a bozóton, hogy rátaláljak a hang forrására.

Csalódottan, verejtékesen és belefáradva a szünyogokkal való hadakozásba, végül feladtam a keresést, majd felmásztam a kötélletrán. Visszatérve azonban a meleg, száraz lombok közé és a szobák labirintusába, hirtelen elveszettnek éreztem magam.

Idegen arcok üdvözöltek és mosolyogtak. Mások mogorva tekintettel fordultak el tőlem. Sejtelmem sem volt, merre van a szobám, vagy mit is kellene most csinálnom, de nem akartam megkérdezni. Nem igazán csábított a lehetőség, hogy beszámoljak anyámnak az életem történetéről. Tudtam jól, hogy ez elkerülhetetlen, ám pillanatnyilag még képtelen lettem volna elviselni. Majdnem egy évbe telt, mire meg mertem osztani a történetemet Valekkel; mégis hogyan önthetném ki rögtön a szívemet a küzdelmeimről olyasvalakinek, akivel még csak most találkoztam?

Egy ideig céltalanul kószáltam, olyan helyet keresve, ahonnan láthatom a „folyót”, aminek a hangját még a talajszinten hallottam. Bármerre néztem, mindent zöld lombtakaró borított. Többször is megpillantottam egy sima, szürke hegyoldalt. Írisz már említette, hogy az illiai esőerdő egy mély völgyben fekszik. A fura alakú dzsungel a Dáviai-fennsík külső részének hajlatai közé ékelődött, és a fennsík pereme alatt terült el, ezért az utazók csupán egy oldalról közelíthették meg.

– Nagyon jól védhető – magyarázta Írisz. – Lehetetlen a sziklafalakon feljutni a fennsíkra.

Éppen egy kötélhídon egyensúlyozva bolondoztam és mulattam az időt, amikor egyszer csak hangot hallottam, és ijedten megkapaszkodtam a korlátban.

– Tessék? – Igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat.

Mogyi állt a híd végén.

– Azt kérdeztem, mit művelsz.

– Csak a tájat csodálom – mutattam körbe.

Kétkedő arckifejezése elárulta, hogy nem sikerült meggyőzőnöm.

– Kövess, ha igazán szép kilátásra vágysz! – mondta Mogyi, és elszökdécselt.

Igyekeztem lépést tartani vele, miközben folyton lerövidítette az utat az ágak között. Vékony karjával és lábával olyan ruganyosan ragadta meg a kúszónövényeket, hogy egy valmur jutott róla az eszembe. Mahagóniszínű haja és bőre valósággal ragyogott, amint a napsütötte részekhez ért.

El kellett ismernem, hogy a délvidéken tett látogatásomnak előnyei is vannak. Már nem én voltam az egyetlen, akinek sötétebb a bőre, végre nem tűntem kívülállónak. Ám mivel sokáig éltem a halvány bőrű ixiaiak között, nem készültem fel a barna bőr árnyalatainak ilyen széles skálájára. Amikor megérkeztünk Szítiába, legnagyobb döbbenetemre azon kaptam magam, hogy tátott szájjal bámulom a mélyebb tónusú, mahagóniszínű arcokat.

Mogyi hirtelen megállt, mire kis híján nekiütköztem. A dzsungel legmagasabb fáján álltunk, egy négyszögletes magaslaton. Semmi sem takarta el a szemünk elől a kilátást.

Smaragdzöld lombtakaró terült el alattunk, ami két, egymásnak dőlő meredek sziklafalnál ért véget. A sziklák találkozásánál hatalmas víz-esés zúdult alá, gomolygó párákat hagyva maga után. Sík területet pillantottam meg a sziklafalak felső peremén túl. Sárga, arany és barna színárnyalatok egyvelege tarkította az egyenletes tájat.

– Az ott a Dáviai-fennsík? – kérdeztem.

– Igen. Csak a perjefélék élnek meg arrafelé, semmi más. Keveset esik az eső. Szép, ugye?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Az nem kifejezés!

Mogyi bólintott, és egy ideig csendben álltunk tovább. Végül a kíváncsiságom vetett véget a hallgatásnak. A dzsungelről kérdezgettem Mogyit, majd lassacskán a Zaltana klánra tereltem a szót.

– Miért szólítanak Mogyinak? – kérdeztem tőle.

Megvonta a vállát.

– A teljes nevem Zaltana Pálma Mogyoró, de kiskorom óta mindenki Mogyinak hív.

– Tehát valójában a Pálma a keresztneved.

– Nem. – Mogyi nagy lendülettel átvette magát az emelvény szélén, egyenesen a szerkezetet tartó faágak közé. Megrázkódtak a levelek, majd egy pillanattal később már vissza is tért. A kezembe nyomott pár szem barna diót. – A Pálma, mint a fafajta, a családnevem. A Zaltana pedig a kláné. Aki beházasodik közénk, annak fel kell vennie ezt a nevet, de a klánon belül is különböző családok vannak. Nézd csak, így próbáld meg... – Elvette, majd egy közeli faághoz csapta az egyik diót, ami nyomban kettétört, és elő is bukkant a dióbél.

– A te családneved Liana, ami „indát” jelent. A Yelena azt jelenti, „ragyog”. Mindenkit olyasféle dolgokról neveznek el, amik megtalálhatók körülöttünk a dzsungelben. Vagy jelent valamit az ősi illiai nyelven, amit gyermekkorunkban meg kellett tanulnunk – forgatta a szemét Mogyi. – Örülj neki, hogy ebből az élvezetből kimaradtál! – Tréfásan megbökött az ujjával. – A tetejébe még az idegesítő bátyáddal sem kellett bajlódnod! Egyszer azért kerültem bajba, mert az egyik bátyámat kikötöttem egy kúszónövényhez, és otthagytam... Ó, hogy a kígyó marná meg, elfelejtettem valamit! Gyere velem! – Azzal sietve elindult visszafelé a fák között.

– Mit felejtettél el? – kérdeztem, az ágak közt utánaololva.

– Édesanyádhoz kell kísérenem téged. Egész délelőtt keresett. – Mogyi csupán egy kicsit lassított le, hogy átkeljen egy kötélhídon. – Ésaus bácsikám visszatért a felfedezőútvjáról.

Újabb rokonnal kell hát találkoznom... Megfordult a fejemben, hogy „véletlenül” lemaradok Mogyitól. Mégis inkább vele maradtam, mert eszembe jutottak azok a barátságatlan pillantások, amiket néhány rokonomtól kaptam. Mikor végre utolértem, megfogtam a karját.